

PENGÓ

Reggeli Ujság

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL
BUDAPEST, VII., ERZSÉBET-KÖRÚT 7.

BUDAPEST, XI. ÉVFOLYAM 1. SZÁM
1945 MÁJUS 6

Új Magyarország felé

Írta: Teleki Géza

Az olvasó,

aki ezt a lapot most kézbe veszi, talán emlékszik még a régi Reggeli Ujságra. Talán emlékszik még arra, hogy minden héten milyen szeretettel és milyen érdeklődéssel várta fürgé híreit, szorgalmas riportjait, komoly megjegyzéseit és — a Hacsak és Sajót. És talán még arra is emlékszik, hogy a könnyű, friss hang mögött milyen törhetetlen harci kedv igyekezett kiállni minden szép, jó, minden igazság, demokrácia és szabadság mellett — egy olyan korszak légkörében, amikor ezek a fogalmak nem voltak éppen túlságosan időszerűek. A Reggeli Ujság ezért került feketelistára és ezért tiltották be 1939-ben, mint ahogy abban az időben egymásután mindent betiltottak, ami színt és értelmet adott az emberi életnek, tehát ami szöges ellentétben állott a fasiszta rendszerek nyáj-szerű, de legkevésbé nyáj-szerű célkitűzéseivel.

A Reggeli Ujság most, miután a Vörös Hadsereg diadalmas előrenyomulása felszabadította az országot, új légkörben, de a régi szellemben újra megjelenik. Néhány régi munkatársunktól fájdalmas könyvek között kellett elbúcsúzni, néhányan, újak, azal áldozunk emléküknél, hogy pótolni igyekszünk őket. Mi, akik itt vagyunk, ezen a kis bevezetőn túl nem akarunk magunkról többet beszélni. Nem dicsekszünk az ellenállási mozgalmakban vettünk részt sem azzal, hogy többet szenvedtünk volna, mint más. Nem állunk be a panaszkodók közé, nem fogjuk meg embertársaink kabátgombját, hogy izgatottan és erőszakosan elmondhassuk nekik élményeink rémségeit, amit barátaink kétségbeesett unalommal szoktak végighallgatni, mert hiszen nekik még szebb történeteik vannak az üldözésekről, az elhurcolásokról, vagy a pincében töltött hetekről, a bombakárokról és az értékekről, amelyek elvesztek a gránátzaporok során.

A romhalmazokról, amelyek ittmaradtak, most már csak az eltakarítás és az újjáépítés szempontjából szabad szólni. Hasznos munkához kell látnunk, erős kézzel és vidám lélek-

kel. Asóval is, téglával is, tollal is. Ami szemét, ami jóvátehetetlen, azt kisöpörjük, azzal a barbár szellemmel együtt, amely meggyötörte és megölte embertársainkat, rombadöntötte lakásainkat és felrobbantotta

hidainkat. De aki felhasználható, azt meghívjuk, építeni. Nehézkesség nélkül, nagy szólamok és nagyképesség nélkül. Ami a magunk szerény hangját és szilárd eltökéltségét illeti, hitünkön és meggyőződésün-

kön túl azt a kétparancsolatot telezönek, hogy írni és szórakozni kell. Ennyi vállalunk. És mi sok minden történet megbocsáthatatlan,

SZERDA 1945 MÁJUS 2.

szabadság

Kivégezték Murai-Metzl Lipótot

Kedden délután hajtották végre az ítéletet

Murai-Metzl Lipót, a nagykövetségi tanácsos és társai fellebbvezési tárgyalását hétfőn este hat órakor tartotta meg a Népbírósgok Országos Tanácsa. Az ítéletet késő este hirdették ki. Eszerint Murai-Metzl Lipót és Spóner Rudolf halálos ítéletet helybenhagyták. A halálraítéltek kegyelemért folyamodtak a Nemzeti Főtanácshoz. A Népbírósgok Országos Tanácsa Spóner Rudolf kérvényét felterjesztette kegyelemre, Murai kérvényét azonban elutasította, mert őt nem találták kegyelemre méltónak.

Murai előtt kedden reggel nyolc órakor hirdették ki a Népbírósgok Országos Tanácsának elutasító végzését. Murai kegye-

lemelutasítását apatikusan vette tudomásul és csak ennyit mondott:

— Megértettem...

Az elutasító végzést kihirdető népbírósgai elnök megmagyarázta Murainak, hogy az ítéletet már az új népbírósgai rendelkezlet alapján hajtják végre a legrövidebb időn belül. Murai ezután papot kért, aki meg is jelent nála.

A délelőtti órákban az állami ítéletvégrehajtók felállították a bitófát a Markó utcai fogház kisudvarán és 3 órára megjelent a népbírósgai tanácselnök, a népbírósgai kíséretében. Ekkorra Murai teljesen meztelenül a bitó alá került. A kivégzés helyére a volt alezredes, aki előtt még egyszer kihirdették a

helyszínen a kegyelmi kérvény elutasítását. Murai lehajtott fejjel, remegő térdekkel halgatta végig a tanácselnök szavait. A népbírósgai elnök a kihirdetés után felállt és így szólt az ítéletvégrehajtóhoz:

— Állami ítéletvégrehajtó, teljesítse kötelességét!

Murai e szavak hallatára még jobban elsápadt és a fogházőröknek kellett támogatni, nehogy a földre zuhanjon. Murait a két ítéletvégrehajtó átvette és a bitó alá kísérte. A halálraítéltek halkán mormolva imádkoztak, majd a következő pillanatban beteljesedett rajta a megérdemelt végzet. A törvényszéki orvos tíz perc múlva jelentette a halál beálltát.